

Arrest

nr. 142 891 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 23 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 23 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 mei 2011 en 12 juli 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 3 november 2011 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 23 december 2011 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 06.05.2011 en d.d. 12.07.2011 ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het voorgelegde document, met name zijn geboorteakte met beëdigde vertaling, kan niet aanvaard worden, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Tenslotte beweert betrokkene dat hij wel reeds stappen heeft ondernomen om een paspoort te bekomen maar dat de ambassade weigert om een paspoort of laissez-passer af te leveren. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt echter niet aanvaard door onze dienst. Allereerst legt hij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat er maar geen paspoort wordt afgeleverd, kan niet als een geldige motivering aanvaard worden.

Verder stelt de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. Betrokkene toont evenmin aan dat hij geen identiteitskaart zou kunnen bekomen, dewelke ook wordt aanvaard als zijnde een geldig identiteits- en nationaliteitsbewijs. Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld. (..)"

"(...) De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) Eerste middel: Schending van de wettelijke verplichtingen omtrent de motivering van administratieve rechtshandelingen o.a. art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling en schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en schending van het redelijkheidsbeginsel;

(...)

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het is immers allerm minst duidelijk welke criteria gehanteerd worden door de administratieve overheid om verzoeker uit te wijzen.

De motivering van de verwerende partij luidt (...)

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, hetgeen in casu dus allerm minst gebeurd is.

(...)

De overheid dient de situatie in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoeker, alsook deze (correct) te beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Verzoeker heeft wel degelijk talrijke stappen ondernomen om zijn paspoort te bekomen, dit werd reeds eerder ingeroepen tegenover de verwerende partij in eerdere verzoeken tot het bekomen van een legaal verblijfsstatuut. De identiteit van verzoeker werd nooit in twijfel getrokken.

Er dient niet zomaar op een stugge wijze toepassing van de omzendbrief van 21 juni 2007 geoordeeld te worden: er dient rekening gehouden te worden met alle elementen in het dossier en met alle gekende omstandigheden.

Verzoeker heeft steeds blijven proberen om zijn paspoort te bekomen. Het gaat toch in zijn geheel niet op te stellen dat verzoeker zijn pogingen tot het bekomen van zijn paspoort niet bewijst: men geeft geen documenten af op de ambassade!

Mevrouw D. W., toenmalige voogd van M. S. heeft al haar documenten er thans op nagekeken om toch maar een begin van bewijs te kunnen bijbrengen.

De aanvraag 9bis Vreemdelingenwet dient ontvankelijk verklaard te worden.

Nadat verzoeker de bestreden beslissing ontving is hij opnieuw naar de ambassade geweest, heeft hen de beslissing getoond en de gevolgen ervan uitgelegd: uiteindelijk op 5 januari 2012 werd er hem zijn paspoort afgegeven dat hij reeds jaren poogt te verkrijgen: de Dienst Vreemdelingenzaken is zonder twijfel op de hoogte van de problemen, moeilijkheden die het met zich meebrengt om via de ambassade van India aan een paspoort te geraken: dit is geen evidentie.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag 9BIS uitdrukkelijk vermeld waarom hij geen paspoort kart bijbrengen: hierop wordt er echter geen antwoord bekomen, er is hierover geen motivering te lezen.

Het paspoort is alleszins op dit ogenblik beschikbaar en wordt gevoegd als stuk 8. Verzoeker is uiteraard bereid het origineel ter zitting van de Raad voor te leggen.

De verwerende partij kan thans vaststellen dat verzoeker is wie hij zegt te zijn: bij het indienen van een nieuwe aanvraag 9bis Vreemdelingenwet zal het paspoort kunnen gevoegd worden, zal deze aanvraag ontvankelijk verklaard worden en zal de verwerende partij sowieso uitspraak dienen te doen over de grond van dit verzoek.

Bovendien, voor zover de verwerende partij op 5 januari 2012 nog geen beslissing had genomen, had verzoeker zijn aanvraag kunnen vervolledigen en het paspoort kunnen bijbrengen, zodat dit argument niet kon gebruikt worden.

Uit stuk 9 blijkt duidelijk (de inhoud van alle stukken maakt integraal deel uit van het verweer van verzoeker) welke talrijke stappen er niet werden ondernomen.

Verzoeker kan in de bestreden beslissing ook geen antwoord lezen op de door hem aangehaalde argumenten van het WAAROM hij geen paspoort kon voorleggen.

Het redelijkheidsbeginsel verbiedt de overheid kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt.

De verwerende partij zegt daarenboven niet dat zij twijfelt aan de inhoud van de geboorteakte: zij betwist de identiteit van verzoeker niet en kon dan ook niet in alle redelijkheid tot het besluit komen dat verzoeker geen bewijsstuk van zijn identiteit heeft voorgelegd. In alle redelijkheid mag er toch ook van de verwerende partij verwacht worden dat zij het dossier integraal zou bekijken en dat zij bijvoorbeeld om bijkomende informatie zou vragen, zoals een begin van bewijs.

De aanvraag 9bis van verzoeker dient wel degelijk ontvankelijk te worden verklaard en ten gronde beoordeeld te worden.

Het middel is gegrond. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat "De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006." en wordt ingegaan op de feitelijkeheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken.

Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat niet duidelijk is op basis van welke “criteria” de bestreden beslissing werd genomen.

Voorts blijkt ook dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een motivering in rechte als in feite bevat.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu, gelet op hetgeen volgt, niet het geval is.

2.4. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.(..)”*

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

De wetgever heeft aldus duidelijk aangegeven dat bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een identiteitsdocument moet worden voorgelegd en dat bij gebreke aan een dergelijk document de aanvraag om machtiging tot verblijf “[...] *niet anders dan onontvankelijk [...] verklaard [kan] worden*” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 33-34).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

2.5. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de door hem bijgevoegde stukken, daterend van 6 mei 2011 en 12 juli 2011, blijkt dat verzoekers aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart. Dit wordt overigens ook niet betwist door verzoeker.

Voorts blijkt uit de aanvraag dat verzoeker haar geboorteakte voorlegde en voorts stelde geen paspoort te kunnen bekomen omdat de Indiase ambassade dit niet wil afleveren, en dit ondanks de stappen door hemzelf en zijn toenmalige voogd ondernomen. In de bestreden beslissing wordt omtrent deze akte en deze verklaring als volgt gemotiveerd: *“Het voorgelegde document, met name zijn geboorteakte met beëdigde vertaling, kan niet aanvaard worden, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).*

Tenslotte beweert betrokkene dat hij wel reeds stappen heeft ondernomen om een paspoort te bekomen maar dat de ambassade weigert om een paspoort of laissez-passer af te leveren. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt echter niet aanvaard door onze dienst. Allereerst legt hij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat er maar geen paspoort wordt afgeleverd, kan niet als een geldige motivering aanvaard worden.

Verder stelt de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. Betrokkene toont evenmin aan dat hij geen identiteitskaart zou kunnen bekomen, dewelke ook wordt aanvaard als zijnde een geldig identiteits- en nationaliteitsbewijs. Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat niet met alle gegevens/documenten rekening werd gehouden of dat niet gemotiveerd werd omtrent haar argument waarom zij geen paspoort kon voorleggen. Bovendien, waar de verzoekende partij voorhoudt dat uit het administratief dossier wel degelijk blijkt dat zij pogingen ondernomen heeft een paspoort te bekomen dient gesteld dat, zelfs indien dit zou aangenomen kunnen worden, zij met dit argument voorbijgaat aan de motivering dat: *“Verder stelt de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. Betrokkene toont evenmin aan dat hij geen identiteitskaart zou kunnen bekomen, dewelke ook wordt aanvaard als zijnde een geldig identiteits- en nationaliteitsbewijs. Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”* Het gegeven dat zij op 5 januari 2012 uiteindelijk haar paspoort heeft verkregen, kan evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat zij bij haar aanvraag geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of geen kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat

verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet heeft gevoegd. Niets staat verzoekende partij er voorts aan in de weg opnieuw een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen ditmaal vergezeld van het paspoort.

2.7. De verzoekende partij stelt nog dat de verwerende partij niet twijfelt aan haar identiteit bij de bespreking van de voorgelegde geboorteakte. Dit klopt echter niet. De bestreden beslissing bevat immers volgend motief: *“Het voorgelegde document, met name zijn geboorteakte met beëdigde vertaling, kan niet aanvaard worden, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).*”.

Uit artikel 57 van het Burgerlijk Wetboek volgt dat een geboorteakte bepaalde gegevens bevat, zoals de naam en voornaam van het kind wiens geboorte wordt aangegeven, maar enkel indien de houder van een geboorteakte in het bezit is van een identiteitskaart, paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel met overeenstemmende identiteitsgegevens wordt aangetoond dat de drager van de geboorteakte diegene is wiens gegevens vermeld worden op de geboorteakte.

Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van de motivering van de bestreden beslissing aan.

2.8. In zoverre de verzoekende partij nog meent dat de verwerende partij bijkomende informatie had kunnen opvragen wijst de Raad erop dat het aan de vreemdeling die een aanvraag indient toekomt om daarin alle nuttige inlichtingen te vermelden ten einde het bestuur toe te laten een beslissing te nemen. Dit kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsplicht. In dit verband dient gesteld dat het niet aan het bestuur toekomt alsnog bijkomende inlichtingen bij de verzoekende partij op te vragen.

2.9. De verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Zij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizendvijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER